

13 in de oorlog

Het was koud heel koud, dat kwam door mijn dunne kleren. Tja we hadden niks anders meer. De soldaten hadden alles weggeschoten. Daar zaten we dan met zen 3ën in een kleine kelder wachtend tot de bommen weg waren en alles weer door kon gaan. Ik zij net wel met zen drieën maar eigenlijk zitten we hier met meer dan honderd mensen. Dit kan echt niet meer ik wil gewoon weer verder leven zoals het was, want het was zo leuk.

Je zal nu wel denken waar heeft ze het over. Nou ik ben Sofie 13 jaar en nu midden in de oorlog. Ik heb ook nog twee zusjes Mirthe en Olivia van 3. Je zou nu wel denken wat doen zij daar zonder ouders nou dat weet ik ook niet ik heb mijn ouders nu al 3 dagen niet gezien en ik begin ze wel een beetje te missen. De rest van mijn familie is al omgekomen bij een grote bomaanslag dat vind ik wel jammer. Mijn vader werkt in de naties en mijn moeder werkte in het verzet. Ik weet het dat is niet echt de perfecte combi maar in het Nederlandse leger krijg je bijna geen geld en in Duitsland wel.

Mijn zusjes en ik zijn al een paar dagen alleen en er is bijna geen eten, dus ik heb echt zoon honger je wil niet weten. Ineens zegt mijn zusje: "kijk daar pappie en mammie." Ze had gelijk daar zijn papa en mama ze waren ons al even aan het zoeken zo te zien. Ze kwamen naar ons toe gerend met een zak vol eten. Ze zeiden: "de oorlog is voor bij." We hebben het gered, we waren allemaal zo blij en gingen feest vieren op het plein in Amsterdam, maar toen werd er ineens geschoten. We schrokken zo erg gelukkig was er niemand geraakt. Of toch wel mijn zusje Olivia lag huilend op de grond. Het was te onveilig om te gaan, maar mijn moeder had schijt het was haar kind en niemand kom haar pijn doen anders gingen ze eraan letterlijk. Maar toen werd er geschoten op mijn moeder en ze raakte haar. Ze was overleden. Ik was zo boos, verdrietig, maar ook geschrokken. Mijn vader was boos. Echt heel boos. Hij was namelijk zijn vrouw en zijn dochter verloren. Nu 10 jaar veder ben ik nog steeds boos en kan niet geloven wat er is gebeurd. We leven nog steeds verder met verdriet, dit verdriet gaan nooit weg je moet er alleen mee leren leven.

Liefs Sofie